

това за да тя обидѣхъ. Ты ми спаси животътъ при Римини; а азъ твой-тъ при Виценскый мостъ. Ный смы ся закълѣли да си бждемъ вѣрны не само въ мирно врѣме, нъ даже когато ни е животътъ въ опасность, да си отмъщаваме на неприятелѣ-тъ когато го нужда-та изисква, да имамы за неприятелѣ, азъ — твой-тъ, ты — мой-тъ. Повнишь ли че единъ звѣздоброецъ ни бѣше прѣдсказалъ, че ще да умрѣмы въ единъ день, въ единъ часъ. Ный не смы пріятелѣ, нъ смы братія. Само ты имашъ честь-тъ да ся наричашъ просто Дженоаро, да немашъ никаква роднина, да не влечешъ подоря си ни едно отъ тѣзи злополучія, често наслѣдственны, които стоѣтъ до исторически-тъ имена. Нъ ты си честишь! Що ти трѣба да знаешь що е станало и що става, като има хора за да гы видишь на бой и жены за да ся веселишь съ тѣхъ? Що ти трѣба да знаешь исторіи-тъ на градове-тъ и на фамилии-тъ, като немашъ нити градъ, нити фамиліѣхъ, ты, който си наученъ да носишь знамѣтъ помежду ны? А ный Женоаро, ный смы друго. Ный имамы право да знаимы печеститы-тъ случки, които ставать въ наше врѣме. Бащи-тъ ни и майкы-тъ ни съ ся мѣсили въ подобны трагедіи, и еще фамилии-тъ ни не можеть да ся избѣжтъ отъ тѣхъ. — Кажи ни, Жеппо, що знаешь.

ЖЕНОАРО

[Като сѣда на единъ подпирателенъ столъ, като человекъ, който нека да спи]

Ще ми събудите като си свърши Жеппо приказка-та.